

Geef
hand
vrede
delen

Gods
schat
vlam
ieder
gevaaren
sterke
spreekt
zachte
klmetrand
warme
schepping
bewogen
helpende
schenkt
brood
stokken
tere
leven
bescherm
deeln
wees
daad
mensch
kijk
vriendschap
breuken
vriendeljik
troost
woorden
geef
zegen
behoed
steun
Christus
dank
helen
woord
handen
kans
reding
geven: 14-01-30
liede

Maranatha Mare

September 2016

Jaargang 43 No 8

Een vrededragers

'Als jullie een huis binnengaan, zeg dan eerst: "Vrede voor dit huis!" Als er een vredelievend mens woont, zal jullie vrede met hem zijn; zo niet, dan zal die vrede bij je terugkeren.' Lucas 10:5-6

*Er zijn soms van die mensen,
die 'vrededragers' zijn.
Ze spreken niet veel woorden,
maar stillen al je pijn.
Je ziet het aan hun ogen,
je voelt het aan hun hart,
ze zijn ook zelf gelouterd,
gevormd door zorg en smart.*

*Ze weten niet te zeggen
hoe alles nu wel moet,
toch is 't hun ene woordje
dat duizend wondren doet!
Wanneer ze dan weer weggaan
is er een stille vree.
Die draag je dan gelukkig
soms weken met je mee.*

*Maar ook die 'vrededragers'
torsen hun eigen last
en zitten daar, je ziet het,
een leven lang aan vast.
Wanneer je, zelf geholpen,
eens voor zo 'n helper staat,
wat mooi, als heel je hart dan
voor hem wijd opengaat!*

*Frits Deubel
"Levenskracht"*

Mare September 2016 / 2

Wij allen met elkaar, wij komen samen zingen, bidden, luisteren, nemen, eten, drinken, delen, danken

Wij allen met elkaar ...

Wanneer we aan het begin van de eredienst zingen: “Wij *allen met elkaar*, wij komen *samen* zingen, bidden, luisteren, nemen, eten, drinken, delen, danken”, over *wie* hebben we het? Zijn “wij” alleen onze kring hier bij de Maranatha kerk of zijn “wij” al de Christen-gelovigen, misschien zelfs alle gelovigen, in de wereld? *Samen*.

Vertegenwoordigers van al de christelijke kerken ter wereld komen volgend jaar naar Zuid-Afrika – zestig personen. Ze zijn een taakgroep van de Wereldraad van Kerken, de grootste christelijke oecumenische organisatie ter wereld.

Op zoek naar een conferentiecentrum met accommodatie dat geschikt zal zijn voor ze, bezochten we het centrum van de Kerk van de Nazarener in Muldersdrift. Daar heeft een groep uit onze gemeente meer dan een decade geleden een deel van de Alpha-kursus gedaan, met de hulp van Joke Snijders.

De manager van het centrum toen, Jacob Boudewijn, ging ook een keer bij ons voor in de eredienst. Fijn was het om een Nederlandstalige theoloog in de Johannesburg omgeving te hebben. De man die ons rond leidde, vertelde dat Jacob nu manager is van een soortgelijk centrum in Zwitserland.

Ze hebben daar bij het centrum geschikte ruimten voor klein groepwerk en een prachtig auditorium voor de werkzaamheden van de grote groep. De groep zal hier zijn voor een week, van donderdag tot donderdag. Het auditorium zou op die zondag ook goed zijn voor een eredienst. Ze zouden Zuid-Afrikanen uit de omgeving kunnen uitnodigen. Daar is het auditorium groot genoeg voor. Het zou een hele fijne ervaring zijn om een eredienst mee te maken met gelovigen uit zoveel verschillende Christelijke tradities – van Koptisch en Oosters-orthodox tot Rooms-katholiek en de vele variaties van Protestants.

Dacht ik. Maar nee! De voorzitter, een Roemeen, zei dat er waarschijnlijk geen eredienst met z’n allen zou kunnen zijn. Want de verschillende tradities zijn “niet gemakkelijk met elkaars manieren van doen”.

De grootste oecumenische Christen-groep ter wereld kunnen als Christenen niet *samen* aanbidden. Ze willen niet van elkaar leren of zich laten verrijken door contact met hoe anderen hun relatie tot God uitdrukken.

Hoe zielig is dat. De menselijke conditie. Blind voor de eigen beperkingen. Christen-gelovigen. Kerkleiders die zichzelf “oecumenisch” noemen.

Wat is in óns hart wanneer wij ‘s zondags zingen: “Wij *allen met elkaar*, wij komen *samen* zingen, bidden, delen, danken”?

Denken wij dan alleen maar aan óns hier en ónze eigen manieren van doen? Of voelen we ons echt deel van de schare geloofsgetuigen die op deze dag over heel de wereld *samen* Gods nabijheid vieren?

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Met grote dankbaarheid overhandigde wij op zondag 14 augustus 2016 de prachtige bos bloemen aan Yolanda : zij is nu al 22 jaar predikante in onze gemeente. Ik haal de volgende paragraaf aan van een toespraak die gemaakt werd op 10 augustus 2014, toen wij Yolanda's 20ste jubileum vierde, wij zijn 2 jaar verder en steeds gelden deze woorden:

Yolanda, de Maranatha gemeente wil met deze gelegenheid van jou 20ste jubileum laten weten dat wij jou als predikant, voorzanger, voorzitter van kerkenraad, lid van eredienstcommissie, lid van Fincom, predikant bij koffieclub en Oranjehof en Meerpaal, maar bovenal als mens en hartsvriendin zeer dankbaar zijn voor jouw bijdragen en grote inzet in onze gemeente.

Wij willen graag in onze gedachten en gebeden denken aan de mensen in onze gemeente en belangstellenden, die ziek of herstellend zijn of te maken hebben met ouder worden en de gevolgen daarvan : Mike en Rina Knoester, Dick en Janny van den Eijkel, Ria Prins, Wilma Strydom, Amanda Knoester en Diets Hiddema.

Bedankje

Van harte bedankt voor de prachtige bos bloemen die wij een paar weken geleden ontvingen na afloop van de dienst. Wij hebben er lang van mogen genieten.

Nogmaals heel veel bedankt,

Jannie en Ina Pol

Eerste vrouwelijke predikant in Syrië

'Als er geen mannen zijn die de kerk kunnen leiden, dan doe ik het'

Mathild Sabbagh (26) gaat terug naar haar geboortestad. Ze wordt de eerste vrouwelijke predikant in Syrië. Haar stad in het noorden van Syrië is omsingeld door ISIS. Vorig jaar werd haar nicht vermoord door moslimextremisten. Haar broer die ook voorganger is, werd gekidnapped. Midden in oorlogsgebied gaat ze de kerk leiden.

Midden in oorlogsgebied gaat ze de kerk leiden. "Ik ben niet bang, want ik weet dat ik een missie heb."

Mathild is klaar voor vertrek naar Syrië. Ze kan maar net haar grote zwarte koffer dichtkrijgen, daarin zit haar hele leven opgeborgen. Het is haar laatste dag in de Libanese hoofdstad Beiroet. Deze zomer heeft Mathild hier na 3,5 jaar studeren haar masterstudie theologie afgerond. "Kijk, deze heb ik gisteren ontvangen; een dag voor mijn vertrek. Precies op tijd". Trots toont ze haar officiële aanstellingsbrief van de synode. Haar nagels felrood gelakt. Ze wordt

de eerste vrouwelijke predikant in Syrië. Haar voorganger vluchtte 2,5 jaar geleden met zijn gezin naar Zweden, evenals veel andere plaatsgenoten.

“Als er geen mannen zijn die de kerk in deze tijd kunnen leiden, dan doe ik het!”

Haar stemt klinkt vastberaden. De kerk telde voor de oorlog nog zo'n tweehonderd leden, maar daarvan zijn nog maar zo'n 30 of 40 mensen over. ISIS heeft een slagveld aangericht. “Sommigen zijn vermoord, andere kerkgenoten zijn gevlucht. Van mijn basisschoolvriendinnen is zelfs niemand meer over. Iedereen is weg. De oorlog heeft ervoor gezorgd dat niet alleen onze stad kapot is geschoten, maar dat ook onze hele gemeenschap uit elkaar is geslagen”. Maar het weerhoudt Mathild er niet van om terug te gaan.

“Ik geloof in de mysterieuze groei van het Koninkrijk van God, zelfs tegen de verdrukking in. Ik ga terug naar mijn kerk omdat ik weet dat ik daar nodig ben. De kerk is als mijn eigen familie. Ik heb mijn hele leven geleerd dat ik mijn talenten in de kerk mag brengen. Dus nu kom ik brengen wat ik hier heb geleerd, want als iedereen vertrekt, dan blijft er geen kerk meer over in Syrië!” Ze is van plan om iedere zondag te gaan preken, want in de afgelopen 2,5 jaar was er geen voorganger die dat kon doen. “Daarnaast wil ik me toeleggen op traumacounseling, vooral voor vrouwen en kinderen. Vooral deze groep heeft het enorm zwaar gehad, ze hadden amper tijd om adem te halen. Ik wil ze uit hun huizen halen en groepen gaan opzetten”.

“De grootste uitdaging zal zijn dat ik haat geen kans zal geven in mijn hart. Boos ben ik wel, om alle onrecht dat ik heb gezien”. Maar bang dat haar iets zal overkomen is ze niet. “Mijn nicht is vorig jaar vermoord door ISIS, haar keel was doorgesneden. Omdat ze christen was hadden ze met een mes een kruis gesneden in haar hals”. Mathild wil leven op de plaats waar ze hoort.

“Het leven is net als een geldstuk: je kan hem maar een keer uitgeven. Daarom ga ik terug. De consequentie dat ik mijn leven zal verliezen is reëel. Maar dit is de stad waar ik ben geboren, hier hoor ik thuis. Voor iedereen die mij hier wil weggagen zal ik als een graat in de keel zijn. Ik zal zorgen dat ISIS mij niet kan verzwelgen.”

Tekst: Marjon van Dalen, bron: Kerk in Actie

<http://www.eo.nl/geloven/nieuws/item/eerste-vrouwelijke-predikant-in-syrie/>

9 bijzondere Bijbelteksten : Wat staat er in hoofdstuk 3 vers 16?

Veel mensen weten wat er in Johannes 3:16 staat en kunnen dit Bijbelvers spontaan citeren. In meer Bijbelboeken staat in vers 16 van het 3e hoofdstuk een inspirerende tekst. Wij hebben 9 bijzondere Bijbelteksten op een rijtje gezet.

Johannes 3:16

Want God had de wereld zo lief dat hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.

1 Korinthiërs 3:16

Weet u niet dat u een tempel van God bent en dat de Geest van God in uw midden woont?

Efeziërs 3:16

Moge hij vanuit zijn rijke luister uw innerlijke wezen kracht en sterkte schenken door zijn Geest.

Kolossenzen 3:16

Laat Christus' woorden in al hun rijkdom in u wonen; onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid, zing met heel uw hart psalmen en hymnen voor God en liederen die de Geest u vol genade ingeeft.

2 Tessalonicenzen

Moge de Heer van de vrede zelf u altijd en op elke wijze vrede geven. De Heer zij met u allen.

1 Timotheüs 3:16

*Ongetwijfeld is dit het grote mysterie van ons geloof:
Hij is geopenbaard in een sterfelijk lichaam,
in het gelijk gesteld door de Geest,
is verschenen aan de engelen, verkondigd onder de volken,
vond geloof in de wereld, is opgenomen in majesteit.*

2 Timoteüs 3:16

Elke schrifttekst is door God geïnspireerd en kan gebruikt worden om onderricht te geven, om dwalingen en fouten te weerleggen, en om op te voeden tot een deugdzzaam leven.

1 Petrus 3:16

Doe dat (verantwoording afleggen) dan vooral zachtmoedig en met respect, houd uw geweten zuiver; dan zullen de mensen die zich honend over uw goede, christelijke levenswandel uitlaten, zich schamen over hun laster.

1 Johannes 3:16

Wat liefde is, hebben we geleerd van hem die zijn leven voor ons gegeven heeft. Daarom horen ook wij ons leven te geven voor onze broeders en zusters.

<http://www.eo.nl/geloven/nieuws/item/9-bijzondere-bijbelteksten/>

Mare September 2016 / 6

Wij allen met elkaar, wij komen samen zingen, bidden, luisteren, nemen, eten, drinken, delen, danken

Mother Teresa: The saint who was my mother

By Gautam Lewis

Gautam Lewis is a pilot, photographer and polio survivor from Kolkata. He spent his early years at Shishu Bhavan, under Mother Teresa's care, before being adopted.

(CNN)It's impossible for me to forget Mother Teresa -- soon to be Saint Teresa of Kolkata. She gave me a chance to escape poverty and live a different destiny in England.

I was born in Kolkata in 1977, although there is no official record of my birth. I've no memory of my birth parents and there are conflicting reports as to where and when I was born, and to whom. Some paperwork traces my origins back to the 24 Parganas district, born to destitute parents in an impoverished part of Kolkata's urban sprawl. Another letter details my beginnings in the wealthier city of Howrah, to a high caste doctor and nurse. My adopted mother, Patricia, is of the view that this may have been a story fed to her, in the misplaced assumption that she might look upon me more kindly if my origins were more privileged. It's hard to keep track of the conflicting claims and different paper trails.

Either way, maybe because I had polio and was paralyzed, my original family weren't able to look after me properly.

For me, I have limited lower limb mobility. Polio can result in death or permanent disability; I survived the virus, which attacks the nervous system, at a time and place when one in five children were dying of it.

Although my start in life could be seen as unlucky, I consider myself lucky because Mother Teresa took me into her care.

It's unclear how old I was when I was taken to Shishu Bhavan, Mother Teresa's home for children in Kolkata; anything between 18 months and 4-years-old.

It must have taken my family a lot of courage to do that for me.

It was a chaotic place, but Mother Teresa was not trying to be a social worker -- that was not her job. She was just following her deep love of her faith and her religion, and that's what drove her humanity. She wasn't there to cure people and provide rehabilitation. She was there to pick the dying person, the throwaways of society, up off the street when no one else cared. She had never run an organization like Shishu Bhavan, and probably had no idea how big it was going to get. When I lived there it was just endless rooms of cots and children, and all the sisters just trying to do their best. But as long as you have food, and water and love, it's the foundation for everything else.

I didn't see Mother Teresa every day because she had a lot to do in her daily work schedule. But she always made sure to check in on her "children." Every Sunday, she would come and get us dressed up in our best clothes, take us to the chapel at the Mother House and give a mass for everyone.

Mare September 2016 / 7

Wij allen met elkaar, wij komen samen zingen, bidden, luisteren, nemen, eten, drinken, delen, danken

I couldn't walk at that time, and though the sisters would carry me to mass so I didn't get my clothes dirty, at other times I had to crawl on the floor. Because I had to crawl everywhere, Mother Teresa seemed very tall to me as I looked up to her, even though she was actually very petite. She was my tall shadow that kept a protective eye on me. She spoke very softly, and with slightly accented English. I never saw her shout at anyone, but she was someone you knew you didn't want to mess with.

Many of the memories I have of Kolkata and living as an orphan are a nightmare. It was a dark, sad, and lonely period. I even stopped talking for six months when I learned no one was coming to get me, and I may not have spoken again had Mother Teresa not brought in a psychologist to help me.

The few memories I have of her are happy ones, and I prefer not to embrace the demons from my nightmares, but instead focus on my fond memories of her -- especially her smile.

In my life, I have had three mothers. My birth mother, the woman who adopted me, Patricia, and Mother Teresa. Most likely I wouldn't be alive had my path not crossed hers. She gave me protection when I needed it the most. She fended for me and fought in my corner so I could survive the "Black Hole of Kolkata." I wouldn't be sitting here writing this had it not been for Mother Teresa.

I was adopted by my mother Patricia in 1985 and taken to Auckland.

My adoption hearing was on the 12th February, so the judge assigned my birthday as the same day as the court hearing -- February 12th. He then chose my birth year as 1977. 12th February 1986 was when the nightmare ended and the dream started. We moved to England 18 months later, where I was lucky to lead a privileged life. I had a great education, good friends and the best medical treatment.

When I was 18, I returned to Kolkata for the first time since leaving. It was a difficult journey for me. I had no connection with the place, the culture, the environment. Honestly, it forced me to confront some difficult issues relating to my sense of self and my identity. It wasn't until much later that I better came to terms with my roots, and it was another decade until I returned to Kolkata.

I did go and see her on that first trip though, and it was the year that she died.

I don't know if I said, "thank you for giving me life," but I should have.

This is what she said to me: "Nothing is difficult, just different. If you can't find anyone to help you achieve what you want to do, do it alone and don't be afraid of the unknown."

Today, Lewis has a business degree and is a qualified pilot. He's also the founder of a UK-based flying school for disabled people.

<http://edition.cnn.com/2016/08/30/asia/mother-teresa-gautam-lewis/index.html>

Mare September 2016 / 8

Wij allen met elkaar, wij komen samen zingen, bidden, luisteren, nemen, eten, drinken, delen, danken

Agenda september 2016		
zondag 4	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 6	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
donderdag 8	17h30	FINCOM
zondag 11	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer Koffiedrinken
dinsdag 13	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
donderdag 15	10h00 19h30	KOFFIECLUB Bijbelstudie Noorden – Rieneke Boer 011 704 3602
zondag 18	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 20	9h00 – 13h00	Kerkkantoor
zondag 25	10h00 11h00	Eredienst Ds. Y Dreyer Eredienstcommissie vergadering
dinsdag 27	9h00-13h00	Kerkkantoor

Dienstrooster september 2016

	4 sept	11 sept Koffiedrinken	18 sept	25 sept
1	E Reinten	E de Jong	C Reinten	F vd Kuil
2	F vd Kuil	KJ Leeuw	F vd Kuil	T van Wyk
3	R Boer	J de Jong	R Boer	D Kruger
4	M Letterie	N Knoester	H Kettner	W Strydom
5	C Strydom	A Knoester	L Dibb	A Basson
Begroeting	H Kettner	M Letterie	P Reinten	W Kruger
Bloemen	H Kettner	W Rall	C Reinten	J de Jong
Koffie		L Dibb M Letterie		

Verjaardagen september 2016		
vrijdag 2	Maria van den Steen	011 922 2260
dinsdag 13	Irene Bekker	011 622 5472
donderdag 15	Arma Blaauwhof	011 969 6194
zaterdag 17	Kobus Jansen	082 785 5799
donderdag 22	Robert Janbroers	011 673 8434
vrijdag 23	Mila Bekker	011 622 5472
zaterdag 24	Paul Smit	011 942 1918
zondag 25	Wilma Strydom	011 472 1647
maandag 26	Carla Koning	011 973 1091
dinsdag 27	Rina Knoester	072 244 4892
woensdag 28	Lucien Andeweg	

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h00 – 13h00	Arma Blaauwhof 011 726 1409 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Milton Webber 081 493 9756 translations@telkomsa.net